

PAVLIHA

Pripoveduje Pavle Flerè

**Pavliha se poizkusi pri krojaču,
a tudi njega prenatanko uboga**

V novi sili se loti Pavliha krojaštva in postane krojaški pomočnik. Ko sedi v delavnici, mu pravi mojster: »Kadar šivaš, šivaj tako, da se ne vidi.«

Brž pobaše Pavliha sukno, iglo in nit ter zleze pod mernik.

Začuden ga gleda mojster in reče: »Takega šivanja pa še ne. Kaj vendar počenjaš?«

»Saj ste rekli,« odvrne Pavliha, »naj šivam tako, da se ne vidi. In tu pod mernikom me menda res nihče ne vidi.«

»Eh!« ga zavrne mojster. »Le pojdi sem in šivaj tako, da se vidi. Samo šivi naj se ne vidijo, to sem ti kanil reči.«

Pavliha šiva dan, dva, šiva tretji dan, ko prime zvečer mojstra za spanec. Preden odide, vrže Pavlihu suknjo, ki jo je trebalo obšiti s kožuhovino, in reče: »Na, zvolčkaj še to volčuro in pojdi potem še sam spat!«

»Bom,« odgovori Pavliha in mojster se zdehaje odpravi.

Pavliha pa vzame škarje, razpara suknjo in začne iz nje prirezovati: volčjo glavo, volčji trup, noge in rep. Vse to lepo sešije, natakne na palico ter nagači s cunjami, da je bilo res nekam volku podobno. Še si z dopadanjem ogleda svoj izdelek in gre spat.

Drugo jutro ga mojster zbudi, oba gresta v delavnico in tu stoji sinočnja Pavlihova mojstrovina.

Mojster začudeno gleda zdaj volčji spaček, zdaj Pavliha, nazadnje reče: »Kakšnega vraga si vendar zmašil skupaj?«

»Tako, kakor ste mi ukazali,« de Pavliha. »Rekli ste, naj zvolčim volčuro; pa sem tudi sam videl, da je za poštenega volka premalo blaga.«

»Da bi te!« se ujezi mojster. »Če rečem volčuro, vendar ne bom mislil volka. Kaj ne veš, da pravimo pri nas suknji, obšiti z volčevino, volčura?«

»Nak,« se nedolžno zavzame Pavliha; »tega še nisem vedel. In nisem mislil, da pravite volčkanje delu, ko se volčkajo vendar samo otroci. Prav zares pa vam povem, da bi rajši skončal suknjo, kakor da sem se lotil takega težkega volčkanja.«

Krojač ga gleda, nazadnje zamahne z roko; dobričina, kaj je tudi hotel?

Nekaj dni je bil mir in delo je šlo lepo izpod rok. Pa se spet nameri, da je bil mojster zvečer truden ter se odpravi spat. Poprej še reče Pavlihu: »Vrzi še te rokave k suknji in pojdi tudi sam spat!«

Komaj je Pavliha sam, obesi suknjo na klin, prižge dve sveči in postavi vsako na svoj kraj suknje. Pa vzame desni rokav in ga zadega na suknjo; vzame levega in vrže še tega. Kajpada sta rokava padala po tleh, a neumorni Pavliha pobira zdaj desnega, zdaj levega ter ju meče na suknjo. Ko dogoriti prvi sveči, nažge novi in tako naprej, dokler se ne napravi dan.

Tedaj pride mojster in vidi Pavliha, ki z ihto obmetava suknjo z rokavoma. Začuden ga gleda, pa reče: »Šent ti, kaj se vendar igraš?«

»Igram se, kajne?« se potoži Pavliha. »Sinoči ste mi rekli, naj vržem rokave k suknji. Ubogal sem vas in metal vso noč, a rokavi se še zdaj nočejo prijeti. Boljše bi bilo, če bi mi rekli iti spat, ne pa da ste mi naložili tako ničevo delo.«

»Ha, ha!« se zasmije mojster. »Ali sem jaz kriv, če razumeš vse, kakor ni treba? Če sem rekel, da vrzi rokave k suknji, sem mislil, da jih prišij.«

»Vrag naj pocitra še take razgovore!« se ujezi zdaj Pavliha. »Ali res ne morete povedati, kakor se spodobi? Če bi bili rekli, naj rokave prišijem, bi jih prišil in ne bi cele noči poprčkal za ništer. Zdaj pa tudi sami sedite in vbadajte; jaz grem, da se naspim.«

»Tako pa ne!« mu jo preseka mojster. »Ne bom te plačeval, da bi čez dan spal. Kar na delo!«

Mojster prime Pavliha tudi za sveče, ki jih je pokuril, in moža se spreta dodobra. Nakar Pavliha pobere svoje in jo potegne od krojača.

(Dalje prihodnjič.)

O pahljači

Nežna in drobčkana Kan-Si je bila hčerka bogatega in plemenitega mandarina (višjega državnega uradnika) na Kitajskem. Nekoč je prisostvovala takozvanemu balončkovemu slavlju, kar pomeni v tej deželi isto, kar je pri nas pust ali karneval. Seveda je morala svoj lepi obrazek skrivati pod krinko pred pogledi množice gledalcev. Toda v dvorani, kjer se je vršila ta veselica, je bilo neizrečno vroče, še bolj vroče pa je bilo mali Kan-Si v njenem dvojnem oblačilu in potne kapljice so ji kar v curkih tekale po razgretem obrazu. Kan-Si pa ni bila neumna deklica, znala si je pomagati. Odpela je trakove svoje krinke in jo držala z levo roko pred obrazom;

ne tako daleč od obraza, da bi jo mogel kdo spoznati, toda tudi ne tako blizu, da ne bi mogel osvežujoči zrak pod krinko in k razgretemu obrazu. Tu pa tam je še nekoliko popahljala s krinko, seveda le takrat, če je vedela, da je nihče ne gleda.

Ta domislek male Kitajke je izzval pri njenih tovarišicah veliko odobravanje in kmalu so vse gospodske kitajske dame pričele oponašati to spretno uporabljanje krinke, katere oblika se je ravno radi tega kmalu spremenila. Krinka-pahljača je dobila podolgovato, razširjeno in ploščato obliko.

Tako je nastala pahljača, ki je najboljše sredstvo proti veliki vročini in jo uporabljajo žene, pa tudi možje v vseh vzhodnih, vročih deželah.